

OLGA DELIA MATEESCU

FANTOMA DIN
LACUL MORII

Proză scurtă

eLiteratura

ISBN 978-973-13-3000-0

CUPRINS

- 7 DUHUL DIN TERACOTĂ
72 CÂNTECUL MIERLEI
93 MIRAJ
115 CIUPERCI
128 SEMNUL
162 FANTOMA DIN LACUL MORII
200 *Olga Delia Mateescu - scriitoare*
210 *Olga Delia Mateescu, Doamna Godot sau
actrița metamorfozată în dramaturg*
223 *O poveste care m-a cucerit: Premiera
absolută a piesei Doamna Godot de Olga
Delia Mateescu*

DUHUL DIN TERACOTĂ

Vorbeam cu ea numai în limba spaniolă. Numai astfel puteai stabili un contact cu cea mai bătrână și cea mai rea străbunică din lume. Mai aveam o străbunică, undeva la țară, la care mergeam doar în vacanțe; asta însă avea o cameră a ei în casa noastră – o cameră în care nu puteam intra decât vorbind spaniola. Dacă ușa rămânea întredeschisă, mă furișam după tăblia ei și priveam cum cea mai rea străbunică stătea în întuneric, nemișcată, la o masă acoperită de catifea. Avea trei băieți mari: bunicul meu și alți

doi. Cel mai mare era general; cel mai mare nu venea să o vadă; cel mai mare era mândria ei. Despre el vorbea în spaniolă, ore în șir. Așa am aflat că generalul are o casă înconjurată cu un gard cu sârmă ghimpată, pentru că toată curtea era o enormă colecție de cactuși. Generalul iubea doar cactușii lui.

Străbunicele astea erau mamele bunicilor mei; cea de la țară era mama bunicii care avea grijă de cea de la oraș. Mama bunicii îmi spunea povești în vacanțele de la țară și-mi confecționa soldați și indieni. Era foarte pricepută la orice! Dar cea de la oraș doar stătea degeaba, zile întregi. Stătea și striga în gura mare când avea nevoie de ceva. Bunica nu putea intra la cea din casa ei decât cu farfuriile cu mâncare. Coana Feodora Drămulescu o alunga imediat – ieși, îi zicea –,

fiindcă de zeci de ani nu era de acord cu faptul că este nora ei. Nu o putea vedea în fața ochilor! Un frate de general însurat cu o femeie dintr-un sat pârlit din Bărăgan! Ești o țărancă – spunea –, du-te la vacile tale, orașul nu-i de nasul tău! Miroși a balebă!

Nu era adevărat, o iubeam pe bunica și miro-sul ei de cozonac. O uram pe străbunica rea.

– De ce te porți urât cu bunica?

Mă privea ca și cum nu existam. Nu vorbisem pe limba ei.

– Te întreb acum în spaniolă: de ce te porți urât cu bunica?

– Primesc mâncare din mâna ei, ce vrei mai mult?! – zicea.

– De ce ești rea?

– Am trăit la Viena mulți ani. Trebuia să fug cu Skladall, dar m-au oprit și m-am măritat cu negustorul Drămulescu. Skladall mi-a tot scris, m-a chemat la Paris, apoi în Spania. Acolo s-a stabilit. De asta exersezi spaniola cu tine. Curând scap de aici: voi pleca la el.

– Spaniola, zici? Cum se zice furculiță în spaniolă, că am uitat?

– Furculiță, cum să se zică? Doar trebuie să ne înțelegem între noi.

– Aha! Dar apă?

– Apă, că nu murim de sete în Spania! Mă enervezi, copile, cu întrebările tale neroade!

– Hai să cântăm ceva!

– Gata, băiete, du-te la joacă – zâmbi bunicul, dându-mi un bobârnac.

Dar nu m-am dus la joacă: m-am urcat în pod. Podul era imperiul meu misterios. Urcat pe o ladă, priveam prin lucarnă în curtea vecină. Acolo locuia un artist – așa scria pe soneria de la poartă –, cu nevasta și fiica. Fiica lui era foarte înaltă, mergea ca o cămilă, iar mama ei îi croia și îi cosea rochii noi în fiecare zi. Le probau și plâneau, apoi croiau altele. Pe artist nu l-am văzut niciodată; pesemne era ocupat cu arta, că acasă nu prea stătea. Tot de acolo o pândeam pe o altă vecină, o fată, despre care auzisem că a fost la un Institut de Frumusețe. Avea și o pisică pufoasă, albă, cum nu mai văzusem – desigur, adusă de la institutul ăla de frumusețe. Fata aceea avea un mers foarte grațios, era politicoasă, veselă și elegantă, iar pisica albă o acompania cu ochii, de pe gard, până dispărea la colțul străzii, spre tramvai. Totul era

frumos la ei – casa, curtea, pisica –, iar eu nu puteam înțelege de ce nu putem merge și noi la institutul ăla de frumusețe, ca să schimbăm ce nu ne plăcea! În oraș erau școli, facultăți, institute, dar nicăieri nu se indica unde ar fi acel Institut, de care eu unul credeam că am fi avut mare nevoie. Ar fi învățat și străbunica mea cea rea cum să se poarte cu noi și, fiind bună, ar fi devenit frumoasă ca aceea de la țară; sau, dacă nu ar fi fost posibil, am fi luat și noi măcar o pisică. Pufoasă. Galbenă, să nu se încurce cu cealaltă!

În pod mai era o ladă mare, de lemn, cu un fel de zăvor, plină cu sare. Multă sare! Când am întrebat-o pe bunica despre lada aia, mi-a povestit că bunicul făcea contrabandă cu „de-ale gurii” pe timpul foametei și, când era să fie prins, a aruncat totul din căruță, mai puțin sarea, cu

care a fost lăsat să treacă de control. Contrabanda asta – am înțeles – era un lucru bun, că dădea de mâncare la oameni; dar pe ei, pe bunici, i-a adus la sapă de lemn.

Acolo sus, în regatul meu, îmi puneam masca de gaze, care era ținută într-un cui, luam o coadă de mătură în chip de pușcă și luptam cu dușmanii care apăreau de prin colțurile întunecoase ale podului, până oboseam. Apoi, începeam să scorbesc în geamantanele vechi și prăfuite, așezate stivă sub lucarnă. Erau pline de scrisori, vederi, albume cu timbre, poze îngălbenite de artiști de pe vremuri: femei cu diademe pe frunte și rochii plisate, bărbați cu păr lucios și mustață subțire. Culoarele erau monotone: variau de la maroniu deschis la culoarea untului; și mă întreb de ce nu mi-a trecut deloc prin minte să le colorez viu, cu